

JANE L. ROSENOVÁ

HUMORNÉ,
MILÉ I TRAGIKOMICKÉ
PŘÍBĚHY OPĚTOVANÝCH
I MARNÝCH CITŮ,
ŠTASTNÝCH NÁHOD
I VYTOUŽENÝCH KONCŮ
VE STYLU FILMU
LÁSKA NEBESKÁ.

MALE ČERVÍ

A DEVEŤ ŽEN

„Literatura pro ženy ve své nejlepší formě! Kdyby tahle knížka byla šaty, každému by perfektně sedla a lichotila by každé postavě.“

–*Library Journal*

„Jane L. Rosenová nám předkládá hladce plynoucí a svižně se odvíjející příběh jedněch šatů a jejich odysey.“

–*Shelf Awareness*

„Tato vynikající óda na sílu skvěle padnoucích šatů sleduje devět žen, které si oblečou šaty sezóny, a jejich příběhy lásky, zrady i nových začátků.“

–*People*

Malé černé a devět žen jsou knihou pro snílky i beznadějně zamilované a pro všechny, kdo hledají v životě nový směr a jiskru... Bez ohledu na to, že se pro to budou muset vydat do víru nakupování.

–*The New York Daily News*

„Svým hřejivě vtipným debutem Jane L. Rosenová napsala milostný dopis městu New York a vykreslila přitom pestrobarevný obrázek žen, které tu se svými nadějemi i sny žijí. Malé černé získaly takovou pozornost v literatuře naposledy ve *Snídani u Tiffanyho*. Ať už jste oblečení ve stylovém kostýmku, nebo sedíte doma v pyžamu, s touhle knížkou si jistě přijdete na své.“

– *Katie Couricová*

„Vynikající, zábavné čtení o jedněch dokonalých malých černých, skvěle střížené na léto.“

– *Jo Piazza and Lucy Sykes,*

autoři knihy Tý potvoře to nedaruji (Metafora, 2015)

„Malé černé a devět žen patří k tomu nejlepšímu, co bylo napsáno v ženské literatuře, a je oslavou města New York. Tenhle kouzelný příběh je postaven na příhodách jedněch malých černých a žen, které si je obléknou. Nezáludné, příjemné a vtipně přidržené letní čtení. Budete mít chuť vyšťárat ve skříni svou osvědčenou černou klasiku a zapojit se do hry.“

—Huffington Post

„V tomto půvabném románu se volně proplétají příběhy devíti žen (a několika mužů), do nichž nějak zasahují jedny konkrétní malé černé. ... rozkošná sada povídek, která se točí kolem obchodního domu Bloomingdale's. Rychle ubíhající čtení, které je místy hluboce dojemné a vzápětí vás rozesměje nahlas. Naprosto neodolatelné pro čtenáře literatury pro ženy.“

—Booklist

„Pokud jste bývalá náctiletá fanyinka *Sesterstva putovních kalhot*, pak vás dozajista potěší tento příběh pro dospělé o devíti ženách z New Yorku, jejichž život se promění poté, co vklouznou do jedněch výjimečných malých černých.“

—InStyle.com

„Neobyčejný, osvěžující a hřejivý román plný osobitého humoru... Chvillemi veselou, pak zase dojemnou knihu Jane Rosenové není možné odložit.“

—RT Book Reviews

„Kouzelný příběh, který se točí kolem jedněch malých černých a života několika Newyorčanů... Všechno v něm funguje. Každý příběh má svůj scénář a odvíjející se děj se k němu vždy v některé další kapitole vrátí... Prvotina Rosenové je především o vztazích, které popisuje přímočaře a s humorem a které prostřednictvím překvapivých zápletek vede k zajímavému rozuzlení. Číst ji je požitek...“

—Kirkus

JANĚ L. ROŠENOVÁ

MALE ČERVĚ

A DEVEŤ ŽEN

JANE L. ROSENHOVÁ

MALE ČERVÍ
A DEVE ŽEN

*Přeložila
Kateřina Harrison Lipenská*

Copyright© 2016 by Jane L. Rosenová
Translation © Kateřina Harrison Lipenská
Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-643-9(pdf)

Obsah

PROLOG	
Molo	15
1. KAPITOLA	
Sedmá avenue	21
2. KAPITOLA	
Slavný filmový herec	28
3. KAPITOLA	
Červený koberec	37
4. KAPITOLA	
Odvěký příběh věku	44
5. KAPITOLA	
Do jámy lvové	51
6. KAPITOLA	
Zrod Detektivní agentury Pštros	59
7. KAPITOLA	
Hádej, kdo přijde na večeři?	65
8. KAPITOLA	
Stá klientka Detektivní agentury Pštros	70
9. KAPITOLA	
Večeře ve Four Seasons	73
10. KAPITOLA	
Večeře ve Four Seasons	77
11. KAPITOLA	
Mimo město	82
12. KAPITOLA	
Láska na neděli	88

13. KAPITOLA	
#TohleJsemNeplánovala	93
14. KAPITOLA	
Pondělí	103
15. KAPITOLA	
Trápení v Detektivní agentuře Pštros	106
16. KAPITOLA	
Jak obléknout hvězdu Broadwaye	117
17. KAPITOLA	
Já a moje přítelkyně naoko	122
18. KAPITOLA	
Láska na odpoledne	132
19. KAPITOLA	
Premiéra	135
20. KAPITOLA	
Teplákovka Juicy Couture vs. burka	140
21. KAPITOLA	
Chvilka nerozváženosti v Detektivní agentuře Pštros	143
22. KAPITOLA	
Šaty nedělají člověka	153
23. KAPITOLA	
Rozchod	158
24. KAPITOLA	
Miluju New York!	160
25. KAPITOLA	
Až po uši v Detektivní agentuře Pštros	165
26. KAPITOLA	
Vtip jménem Flip	169
27. KAPITOLA	
Nesnáším loučení	174
28. KAPITOLA	
Řekněte Hankovi, že to ze mě vymlátili	177

29. KAPITOLA	
#SledujteMě	180
30. KAPITOLA	
Zavátí sněhem	188
31. KAPITOLA	
A. Tenhle příběh má špatný konec	
B. Nebudete z toho smutní	192
32. KAPITOLA	
Balkon kina Paris Theatre	199
33. KAPITOLA	
Dokud nás smrt nerozdělí	205
34. KAPITOLA	
Kouzelný čas	208
35. KAPITOLA	
Konec dobrý, všechno dobré	210
36. KAPITOLA	
Vzkříšení Daphne Beauregardové	215
37. KAPITOLA	
Konec a začátek	217
PODĚKOVÁNÍ	221
O AUTORCE	223

*Věnováno překrásné vzpomínce na
Ruthellen Levenbaum Holtzovou*

„Na šatech je nejdůležitější žena, která je nosí.“

YVES SAINT LAURENT

PROLOG

Molo

Sally Ann Fennelyová, modelka

Věk: čerstvých 18

„Zašpendli to!“ Garderobiéři byli celí napružení.

Co má zašpendlit? přemýšlela jsem. „Au!“ Aha. Mě.

Byl to totální blázinec. Na castingu mě měřili aspoň pětkrát. Myslela jsem, že to byla ta nejhorší část, padesát nažhavených modelek v černých spodničkách vyrovnaných v řadě, a vsadím se, že všechny myslely hlavně na cheeseburgery. Tenhle konkurz byl úplně jiné kafe, než na co jsem byla zvyklá doma v Alabamě.

Ztěžka jsem ze sebe vysoukala první slova toho dne: „Jsou mi velký. Možná byste je měli dát nějaký větší holce.“

„Žádný větší holky tady nejsou,“ zamumlal špendlíčí garderobiér.

Rozhlédla jsem se. Měl pravdu. Ještě minulý týden jsem byla ta hubená, nejhubenější holka na jih od Pensylvánie. Říkali mi špagetka Sally a ptali se mě, jestli musím ve sprše tancovat, abych se namočila. A teď jsem velká holka.

„Zařaď se!“ zařval. Zařadila jsem se.

Snažila jsem se soustředit: nádech, výdech, jedna noha, druhá noha. Nádech. Výdech. Holka za mnou mě vytrhla z koncentrace tím nejsilnějším newyorským přízvukem, který jsem kdy slyšela.

„Myslím, že máš možná šaty sezony,“ řekla. Znělo to spíš jako varování než konstatování.

„Šaty sezony?“ Nechápala jsem, o čem mluví. Byla jsem ráda, že dýchám. Přibližovaly jsme se k molu.

„Každý rok jsou to jedny šaty,“ začala vysvětlovat. „Vybíraj je támhle ty lidi, co sedí v první řadě. Vidiš je?“ Ukázala k mezeře mezi dvěma obřími závěsy. Jak se zavlnily, na chvíli jsem zahlédla diváky. A hned jsem toho litovala.

Mluvila dál. „Jak přijde podzim, tyhle lidi v první řadě dostanou ty šaty na obálky časopisů, na červený koberce a do výloh. A většinou jsou to malý černý, jako ty tvoje.“

Její hlas skoro přehlušil to, jak byla krásná. Vypadala jako nějaká herečka ze starých němých filmů, na které vždycky vzpomínala babička a které s příchodem zvuku najednou zmizely. Připadalo mi, jako by byla z jiného světa. No jo, kdybych já mluvila se svou jižanskou ospalostí, asi by jí to přišlo podobný. Přesně z tohohle důvodu jsem od příjezdu do New Yorku sotva promluvila. Když už mluvím, tak fakt krátce a dávám si záležet. Dokážu uhrát větu nebo dvě, ale snadný to není. Snažím se mluvit tak třikrát rychleji než normálně, protože jinak se lidi tváří, že ze mě chtějí ty slova vyždímat jak z mokrého hadru. A při tom musím stejně rychle myslet, což taky není zrovna jednoduchý. Je jasný, že oni mi nerozumí úplně stejně, jako já nerozumím jim. Člověk by si myslel, že tím jsme na tom všichni stejně, ale tak to není. Ne tady.

A nejsem rozhozená jen z toho, že mám mluvit, chování je úplně stejně beznadějný. Hned první den ve městě jsem udělala tu chybu, že jsem se na ulici z ničeho nic zastavila, a hned do mě vrazil nějaký chlap. „Seš normální?“ zařval. Jako bych zašlápla brzdu na dálnici. Představovala jsem si ten dominový efekt, jak se celé město postupně kácí, a všechno kvůli mně.

Další den přišlo. I za sucha je těžký se městem prodírat, natož pak v lijáku. Místní se vyhýbali kalužím, nadzvedávali a sklápěli deštníky tak dokonale synchronně, že jsem ztratila veškerý sebevědomí a nedostala se ani zpod střechy domu, kde bydlím. Jako by se všichni nau-

čili choreografii na ten den předem. Zůstala jsem zalezlá, dokud zase nevysvitlo slunce.

Ta holka s tím hlasem pořád mlela o těch šatech. Mezi námi a molem bylo teď asi deset holek.

„Ještě mají šanci jedny šaty ze včerejší přehlídky, který měla moje kámoška Adeline. To by taky mohly bejt šaty sezony. Adeline říkala, že blesky lítaly, hlavně když byla na konci mola. Doufá, že to budou ty její šaty. Chtěla bych bejt taková kámoška, která by taky doufala, že to budou ty její šaty. Ale nejsem. Upřímně, nesnesla bych vidět ji na obálce *Women's Wear Daily*. Šaty sezony jsou vždycky na obálce *Women's Wear Daily* těsně před tím, než je vypustí do světa a všichni se pak přetahují, kdo si je kam vezme. Tyhle šaty můžou pak bejt klidně slavný a modelka taky. Slyšela jsem, že holka, co je měla před dvěma rokama, dostala roli ve filmu Woodyho Allena. A taky byla úplně nová, jako ty. Úplně nová tvář seš jen jednou, chápeš. A tyhle šaty většinou dostane buď úplně nová holka, nebo nějaká slavná. No a Woody Allen z té nový udělal slavnou! Myslíš, že je pedofil? Nechci na to myslet.“

Vypadalo to, že ona se na dýchání vůbec soustředit nemusí, ale já jsem nedokázala myslet na nic jinýho. Mezi molem a námi zbývalo už jen osm holek.

A ona pořád mlela. „Na některý věci bych radši nemyslela. Jako třeba minulej tejden mi někdo říkal, že ty kousky citronu, co se dávaj na skleničky, tě můžou zabít. Jsou plný bakterií a víš čeho,“ říkala ta holka, „protože číšníci si nemyjou ruce, ani když jdou ze záchoda. A jako, nepřeháním, ten citron je to jediný, co mi za celý poslední tři roky připomnělo kousek dortu. Co mám jako teď dělat? Radši bych o těch citronech ani Woody Allenovi nic nevěděla.“

Citrony, pomyslela jsem si. Jediný, co si všechny tyhle holky dávají jako dezert, jsou cigarety. U nás doma by se řeklo, že jsou všechny jak přes kopírák. Všechny úplně stejně chodí, tak nějak lehce, jako vánek. Byla jsem

si jistá, že se budou nad molem vznášet. A já, já budu jak školačka v holínkách. A všechny stejně mluví. Do vět vkládají slova, který mi vůbec nedávají smysl. Jako *upřímně* a *fakt* a *prostě*. Upřímně tohle a upřímně tamto. Tak jsem si říkala, jestli všechno ostatní, co vypustí z pusy, je lež. Svý historky taky často začínají větou „Nesud' mě.“ Jako by je to mělo zachránit před basou. „Nesud' mě, spala jsem s tvým přítelem,“ nebo „nesud' mě, včera večer jsem snědla celý ořechový koláč.“ Ale to druhý by se, upřímně, nikdy nestalo. Je to prostě fakt nakažlivý.

Přede mnou šest holek. Vlastně ani nevím, jak jsem se tady ocitla. No, to není tak úplně pravda. Přijela jsem dálkovým autobusem. Když se narodíte s takovým obličejem, jako mám já, a s nohama, co jsou dlouhý až na zem, o jiných možnostech postupně přestanete uvažovat. Ve škole mi to šlo, jenže to skoro nemělo smysl. Když moje jen o maličko mladší sestra Carly přinesla domů vysvědčení, máma ho vždycky celý prostudovala, a na moje se sotva podívala. Moje sestra je malá, jako všichni z mámiiny strany. Vyrostla brzy, na základce byla nejvyšší, a na střední už nejmenší. Je docela chytrá, ale není zrovna génius nebo tak. Já jsem úplně stejně dobrá jako ona. Ale moje známky mámu skoro nezajímaly. „S těmahle nohama,“ říkala, „stačí, když si najdeš bohatýho chlapa a obtočíš je kolem něj. Carly se musí naučit se o sebe postarat.“ Někdy v tu dobu jsem se přestala snažit.

Nebyly to jen nohy. Měla jsem ten správný obličej, kůži, vlasy, prostě všechno. Takový ten druh krásy, kvůli který se lidi zastaví a zírají, jako by si prohlíželi obraz. Vysoký obraz. Byla jsem bez chyby. Teda zvenku. Uvnitř jsem žárlila na Carly. Mluvila a lidem se buď zalíbila, nebo ne. To já ne. Mně stačilo vejít do místnosti a líbila jsem se všem. Nikdo neslyšel nic, co jsem říkala. Byla jsem tak osamělá, že jsem nakonec odjela do New Yorku, abych mohla stát v řadě stejně dokonalých exemplářů a mezi nima být normální. Tahle část byla skvělá, až doted. Přede mnou už jen čtyři holky, všechny se správ-

ným obličejem, kůží a nohama... Počkat, tři. Dala jsem si ruce v bok, aby se mi přestaly třást.

Z transu mě na chvílku vytrhl nosový hlas. „A nejsou to jen citrony, víš co. Ty mentolky v mističkách testovali taky a...“

Doufala jsem, že na sobě nemám šaty sezony. Vypadaly tak prostě. Čekala bych, že šaty sezony budou tak nějak okázale křiklavý, asi jako ta holka, co mi vykecává díru do hlavy. Ty moje jsou vcelku nenápadný. Já teda o módě vím houby. Znímám jen to, co jsem viděla v časopisech, a ty jsem si prohlížela jen párkrát, když jsme byly s mámou a s Carly v Batesvillu na nehtech. Tam vlastně moje cesta do New Yorku začala. V jednom časopise byl článek „Mohla byste být modelkou?“. Prošla jsem seznam podmínek. Výška: 175–180 cm. Mám. Prsa: 78–86 cm. Mám. Pas: 56–61 cm. Mám. Boky: 78–89 cm. Mám. V salonu mě hned přeměřily. Než zaschly dvě vrstvy višňově červeného laku, bylo rozhodnuto. Rodiče si stejně nemohli dovolit, abysme šly studovat obě, a „Carly na to měla buňky“.

„Jed!“ Postrčili mě a byla jsem pryč. Bylo to jako skočit z letadla. O skákání z letadla teda taky vím houby. Vstoupila jsem na molo a blesky začaly lítat ze všech stran, přesně jak říkala ta holka. Málem to se mnou seklo. Upřímně.

Sedmá avenue

Morris Siegel, tvůrce střihů v oděvním centru

Věk: skoro 90

Cestou výtahem do šestnáctého patra jsem si na okamžik dovolil se zasnít a představit si obálku *Women's Wear Daily*. Za ta léta jsme se na obálku dostali několikrát, ale tohle byla moje poslední šance, poslední týden módy před tím, než odejdu do penze. Máme jedny šaty, do kterých jsem vkládal naději. Od chvíle, kdy mi náš návrhář ukázal nákres, věděl jsem, že tenhle kus bude něco extra. Skrz těžké prosklené dveře jsem viděl, že nám dovnitř prostrčili tisk, stejně jako každé ráno. Zaostřil jsem a srdce mi poskočilo. Jsou tam! Letošní malé černé jsou moje. Dokonale předvedené nějakou modelkou s velkýma nevinnýma očima, která vypadala, že stojí na molu vůbec poprvé. Ty šaty jsem dělal vlastníma rukama. Šaty sezony! Do obchodů se dostanou zhruba v srpnu, což je za pár měsíců, a než se prodají poslední kusy, bude prosinec a já budu oslavovat konec kariéry. Je to dobrý pocit, odcházet na vrcholu.

Do předváděcí místnosti Maxe Hammera přicházím každý den první, v šest hodin ráno. I dnes, kdy na ulicích Manhattanu leží poslední sněhový poprašek letošní zimy, jsem tady včas. Tedy včas podle mých měřítek. Ostatní se začnou trousit až za několik hodin. Odmknu těžké skleněné dveře, tahem je otevřu a cítím se při tom jako vítěz. Na devadesátiletého chlapa to ujde. Zdobí je zlatý nápis *Max Hammer Ltd.* Ta písmena tu jsou už pětasedmdesát let. Přesně tak dlouho už tyhle dveře

otvírám, kdysi mi stačil ukazováček, dnes potřebuji obě ruce a nakonec si dovolím triumfální „jej!“.

Max odešel před osmi lety. Do té doby tady býval první on. Někdy mě napadlo, že tu možná i spí. To já ne. V šest jsem přišel a v šest jsem byl doma. Nikdy jsem nezmeškal večeři se svou ženou Mathildou a naší dcerou Sarah. Dnes je jí přes šedesát a sama má dva syny. Můj mladší vnuk Lucas pracuje jako lékař na pohotovosti a starší Henry hraje na cello v Newyorské filharmonii. Max měl dva kluky. Mladší Andrew teď řídí firmu, i když ve svých padesáti už taky není úplný mladík. Je to chytrý kluk, Andrew. Dost chytrý, aby věděl, že na rozdíl od svých rodičů nemá žádný smysl pro módu. Ale přesto se chtěl zapojit do rodinného podniku. A tak vystudoval ekonomku a po otci převzal každodenní provoz, když šli Max a Dorothy asi před dvaceti lety konečně do penze. Do roka po tom, co Andrew převzal kormidlo, se Max Hammer z krále kopií ze Sedmé avenue stal prostě králem, aniž by změnil jméno nebo dveře. A já jsem tu byl celou dobu a dělal střihy.

Maxe Hammera jsem poznal na lodi do Ameriky, která vyplouvala z polského přístavu Gdyně v létě roku 1939. Můj starší bratranec Morris měl jízdenku a s otcem jsme ho jeli vyprovodit. Bylo to týden před mým bar micva a mně bylo líto, že bratranec na obřadu nebude. Když jsme ho ten den ráno vyzvedli, bylo mu zle. Hodně zle, celý hořel. Jeho matka o něj měla strach, přesto trvala na tom, aby na loď do Ameriky nastoupil. Byli jsme si s Morrisem podobní. I když jemu bylo šestnáct, byl drobný, mně bylo sice necelých třináct, ale byl jsem velký. Lidé si často mysleli, že jsme dvojčata. Jeho otec zemřel o několik let dřív, a tak jsme spolu vyrůstali skoro jako bratři. Otec se živil jako krejčí a oba nás naučil všemu, co sám uměl, od vytváření střihů až po ruční šití knoflíkových dírek.

Když jsme došli k lodi, Morris nechtěli na palubu vzít. To už měl vyrážku na pülce těla a sálala z něj tako-

vá horkost, že to bylo skoro vidět. Dnes už mám zkušenost snad s každou dětskou nemocí a hádal bych, že to tenkrát byla růžovka. Stevardi ho poslali pryč, křičeli, že nakazí celou loď.

Otec vzal Morrisův lístek, tašku a doklady a vedl nás ke druhému můstku. Myslel jsem si, že zkusíme Morrisa dostat na loď jiným vchodem, ale na poslední chvíli mi otec dal všechny peníze, co měl v kapse, všechny peníze, co měl v kapse Morris, a taky svůj zlatý snubní prsten. Políbil mě na čelo a řekl mi, ať nastoupím na loď. Plakal jsem, prosil a hořekoval. Snažil jsem se ho vystrašit tím, jaká scéna ho čeká doma, až se vrátí bez jediného syna týden před jeho bar micva. Sklopil jsem oči, protože jsem se za své slzy styděl, a když jsem znovu vzhlédl, otec i bratranec byli pryč. Ani jednoho z nich jsem už nikdy neviděl. Max Hammer, který byl asi o šest let starší než já, to celé sledoval. Za rukáv mě odtáhl na loď a vysvětlil mi, že mi otec právě zachránil život.

Trvalo tři dny, než jsem promluvil, a mezitím mi Max odvyprávěl celý svůj životní příběh, včetně té části, která se ještě nestala. Řekl mi, že až se vylodí v Americe, ze všeho nejdřív najde svoji dívku Dorothy, která tam odcestovala o několik měsíců dřív, a požádá ji, aby na něho počkala. Nějakou dobu už čekali. Pověděl mi, že ona je ta pravá a že to ví už od chvíle, kdy se na něj usmála přes výlohu obchodu s dámskými šaty, který měl v Krakově jeho otec. Tenkrát jim bylo sotva dvanáct. Řekl, že začne pracovat a vydělávat, potom se s ní ožení a vydělá zbytek. I na rozhoupané lodi plné krys, kdy jsme dohromady měli k jídlu sotva bochník chleba, jsem věřil každému jeho slovu. Byl silnější než sám život.

Pověděl jsem mu o mém bar micva, který měl být v sobotu, a on se postaral, aby se tak stalo. Odříkal jsem svou část tóry, a než jsme se dostali do půlky Atlantiku, vtrhli do Polska téměř ze všech stran Němci. Donekonečna jsem se trápil tím, jestli ještě někdy uvidím své blízké nebo svou domovinu. Na loď jsem nastoupil jako

chlapec, ale v Americe jsem vystoupil jako muž. A nejen proto, že jsem absolvoval bar micva. Přijal jsem jméno svého bratrance, Morrisa Siegela, spolu s jeho věkem, bylo mi tedy téměř sedmnáct let. Nikoho kromě Maxe Hammera jsem neznal, ale měl jsem pocit, že nikoho dalšího znát nemusím. Všechno, co si v životě naplánoval, se stalo. I když ne přesně v pořadí, jaké předpokládal.

Ze všeho nejdřív se vydal do Brooklynu vyhledat Dorothy. Na fotografii, kterou poslala, stála před značkou na křižovatce Coney Island avenue a Avenue J. Čekali jsme tam celý den. Max mi na lodi její fotku ukázal tolikrát, že jsem to byl já, kdo si jí všiml jako první. Nic takového, jako bylo jejich setkání, jsem do té doby neviděl. Sám jsem byl moc mladý na to, abych měl přítelkyni, a nedokázal jsem si představit, že bych k nějaké dívce cítil něco podobného. Polibky a slzy. Plakali oba. Nikdy předtím jsem muže takhle plakat neviděl. Slzy nejen že mu zalily oči, ale bez ustání se mu koulely po tvářích. Dorothy nás vzala do malého mléčného baru, kde jsme se cpali, jako bychom nejedli celý měsíc, což byla vlastně skoro pravda. Ty mléčné bary mi chybí. Ve starých židovských čtvrtích bývaly kdysi tak rozšířené jako Starbucks. Teplé smažené placky a chladná obsluha. Max jí pověděl o svém plánu odložit svatbu, než odstartuje podnikání. A potom řekla ona jemu o svém plánu, že je jí jedno, že nemá žádné peníze, a že ho už znovu nespustí z očí. Vzali se ještě ten samý týden. Ve skutečnosti všechno řídila ona, od samého začátku.

Mně se podařilo kontaktovat vzdáleného bratrance v Jersey, který vlastnil textilní továrnu, kde jsem začal pracovat. Jako učeň tvůrce střihů jsem do Maxova velkolepého plánu skvěle zapadal a těšilo mě, že můžu pracovat na tom, abych si v něm své místo zasloužil. A šlo ještě o mnohem víc. Těch pár zpráv, které se k nám dostaly z domova, nebylo dobrých, a díky tomu, že jsem se věnoval stejné práci jako můj otec, jsem měl pocit, že jsem

mu aspoň takhle trochu blíž. Návrhář střihů si mě vzal pod křídlo a já jsem se naučil jeho způsob tvorby, přestože otcovým postupům jsem dával přednost. Během roku Max mého bratrance přesvědčil, aby se k němu připojil v jeho oděvním závodě na Sedmé avenue. Bratranec mu půjčil nejen peníze, ale taky mě, a než bys řekl švec, zrodila se značka Max Hammer.

Tyhle začátky byly obdobím, které bylo mé vůbec nejoblíbenější. V té době už jsem dokázal vytvořit střih pro jakýkoliv styl. A zatímco oděvní domy všude okolo měly návrháře zvučných jmen, kteří vytvářeli originální kreace, Maxova představa byla jiná. Každý den mě poslal do novinového stánku, kde jsem kupoval výtisky hollywoodských časopisů *Film*, *Photoplay* a *Motion Picture*. A co na sobě měly Carole Lombardová, Joan Crawfordová nebo Bette Davisová, to jsme okopírovali. Max měl neuvěřitelný instinkt a přesně věděl, které šaty budou na průměrné Američance vypadat dobře a přitom se v nich bude cítit jako filmová hvězda. Na rozdíl od jiných tvůrců střihů, kteří potřebovali šaty vidět, aby dokázali udělat kopii, mně k tomu většinou stačila fotografie.

.....

Nesnažili jsme se nikoho napálit, nic takového. Během obchodního týdne, když přicházeli nákupčí, jsme vždycky nechali fotografie filmových hvězd v předváděcí místnosti na stolech. Naše první řada byla dokonce podle hereček nazvaná. Dorothy měla dokonalou předváděcí velikost, a když přišla v šatech podle Greta Garbo nebo Loretty Youngové, nákupčí lámali tužky, jak říkal Max, když dělali velké objednávky. Měli jsme obrovský úspěch a následující sezonu už náš přístup převzaly i ostatní oděvní domy. Ale my jsme byli první a, zcela upřímně, nejlepší. Netrvalo dlouho a Max svou teď už těhotnou manželku přestěhoval z Coney Islandu do čtvrti Central Park West. Ani jeden z nich už tehdy vůbec nevypadal jako někdo, kdo někdy vkročil do polského židovského městečka, a už vůbec ne tak, jako že v něm vyrostli. Dorothy na-

kupovala v těch nejlepších obchodech na Páté avenue a v Ladies' Mile, kde si mohla vybírat ty nejnovější kusy z Paříže a Milána. To znamenalo, že jsem měl k práci víc než jen fotografie. Její nádherné šaty jsem vždycky rozebral, prostudoval práci, vytvořil střih a zase je sešil. Byli jsme *dream team* ještě dřív, než tenhle termín vůbec existoval.

A i já jsem našel lásku. Do mé Mathildy jsem se zamiloval hned, jak jsem ji uviděl ve vlaku cestou domů do Brooklynu. Nesla si zbytky látky, které jí šéf dovolil vzít si domů z práce, a po šestnácti zastávkách jsem ji konečně přesvědčil, aby mě nechala jí je nést. Byla to skoro Američanka první generace – narodila se na lodi, na které její rodiče uprchli z Rakouska, a ráda říkávala, že je odnikud a odevšad. Její rodiče mě přijali s otevřenou náručí, takže jsem se znovu stal součástí rodiny, což pomohlo ulevit mému srdci. Bylo léto roku 1945 a válka konečně skončila. Během těch let mi různí lidé přinášeli kusé informace o mé rodině a s každou hroznou zprávou se naděje, že je kdy znovu uvidím, ztenčovala. Věděl jsem, že pokud je mám uctít, musím žít plný život, dost velký pro nás všechny. Mathilda a já jsme se brzy vzali a založili vlastní rodinu.

Svět módy viděl za ta léta mnohé změny, ale já jsem zůstal v podstatě pořád stejný. Móda přichází a odchází, ale střih je střih. Vycpávky v ramenou ze čtyřicátých a padesátých let nahradily v šedesátých a sedmdesátých letech kusy bez ramínek. Max se na rozdíl ode mě s postupem času měnil. V sedmdesátých letech investoval do diskoték a s Dorothy tancovali celé noci. Tedy tak jsem si to aspoň představoval, na diskotéce jsem nikdy nebyl. V osmdesátých letech je vtáhly koňské dostihy. Kupovali koně a nechávali se fotit s vítězi. Žili velký život. Větší než ramenní vycpávky, které se v osmdesátých letech zase vrátily. Můj život byl menší, ale za nic bych ho nevyměnil.

Max šel nakonec do penze a s Dorothy se odstěhovali do Palm Beach. Tehdy podnik převzal jeho syn Andrew.